

Ook had zij soms eigentijdse opvattingen of kon daar in meevoelen zoals die van haar man die niet begraven wilde worden maar gecremeerd. Zij heeft bovenmenselijk gepresteerd tot op oudere leeftijd en haar wens om niet afhankelijk van anderen te hoeven zijn, speelde dan ook de laatste jaren door haar hoofd, in die zin dat zij bang was hulpbehoevend te worden.

Lange tijd leek het erop dat haar wens vervuld werd; maar ook haar ouderdom kwam met gebreken die ze uiteindelijk ook heeft aanvaard.

Uit die periode kennen we haar met de soms zeer aandoenlijke glimlach.

Helaas kon ze ons niet meer vertellen wat er in haar omging. Dan waren er haar lieve en vragende ogen, wat overbleef was haar lichte handdruk van de eens zo sterke werkhanden en haar kus om haar gevoelens te uiten.

Haar vertrouwen in God en in Moeder Maria deed haar verlangen naar de Hemel.

Wij zullen haar voor altijd in onze herinnering behouden.

Wij danken U hartelijk voor uw belangstelling na het overlijden van onze lieve moeder en oma.

Familie Alink

Ter dankbare herinnering aan

**ALEIDA ROSINA GEERTRUIDA
ALINK-KLIEVIK**

sedert 12 mei 1968 weduwe van

HENDRIK FRANCISCUS ALINK

Zij werd geboren op 27 augustus 1903 en overleed op 9 december 1993. Na de gezongen uitvaartmis op 13 december hebben wij haar begeleid naar het crematorium te Usselo.

Zij leefde meer voor anderen dan voor zichzelf, zichzelf wegcijferen was het motief in haar leven en daarin vond zij haar voldoening.

Gezegdes zoals: „Arbeid adelt” en „Wie zaait zal oogsten”, zijn op haar zeer van toepassing, waarbij daarnaast „Zuinigheid met vlijt” een onmiskenbare karaktertrek was.

Haar lange levenspad is niet zonder verdriet geweest. Het vroege verlies van haar echtgenoot, hoewel ze het zag aankomen, en het verlies van haar enige dochter heeft haar menig uur van stil verdriet doen hebben.

Dit geestelijk lijden maakte soms plaats voor het geluk dat zij beleefde aan haar kinderen en vooral de kleinkinderen brachten weer veel levensvreugde.

Zij was een echte moeder en oma.

Geboren in een groot boerengezin moest ze al vroeg aanpakken. Haar zusters heeft ze geholpen bij het verzorgen van de kinderen van die eveneens grote gezinnen.

Als tante Truus werd ze door die kinderen jaren later op handen gedragen.

Twee oorlogen heeft ze meegemaakt, waarvan de laatste op haar onwisbare indrukken achter lieten.

In die laatste oorlog heeft ze een astmatische slaager die in haar buurt woonde, uit handen van de bezetter weten te halen.

Haar huis werd toen ook een onderdak voor chauffeurs die door de bezetter met vrachtwagen waren gevorderd voor de uitbouw van het vliegveld.

Op de bevrijdingsdag heeft zij krijgsgevangenen van het Duitse leger nog onderdak en eten gegeven alvorens deze werden afgevoerd naar de kampen.

Hier gold als devies „Wie goed doet, goed ontmoet”.

Haar eigen moeder heeft zij bijgestaan en verzorgd tot het allerlaatste.